

EUROOPA KOMISJONI VASTUSED EUROOPA KONTROLLIKOJA ERIARUANDELE
„SÄÄSTEV VEEKASUTUS PÕLLUMAJANDUSES: ÜPP VAHENDITEGA EDENDATAKSE
TÕENÄOLISEMALT PIGEM SUUREMAT KUI TÕHUSAMAT VEEKASUTUST“

KOKKUVÕTE

Komisjoni ühine vastus kokkuvõttele

ELi tasandil kasutatakse vett energiapõhiseks jahutuseks, põllumajanduses, tootmises ja ehitustööstuses, kaevandamises ja ühisveevärgis ning iga sektori suhteline tähtsus sõltub iga liikmesriigi majanduslikust struktuurist. Vett kasutatakse põllumajanduses kariloomade tarbeks ja niisutamiseks, kapitaliriski vähendamiseks ja muude sisendite (nt maa, väetised, seemned ja tööjõud) kasutamise optimeerimiseks.

Praegused kliimamuutuste prognoosid osutavad veevarude kättesaadavuse vähenemisele ja niisutusvee nõudluse suurenemisele. Need probleemid nõuavad ELi veepoliitika (nt veepoliitika raamdirektiiv) nõuetekohast rakendamist, et viia vee erinevad kasutusviisid omavahel kooskõlla ja tagada, et valdkondlike poliitikameetmete rakendamine oleks nende eesmärkidega kooskõlas. Määrus (EL) 2020/741, mis käsitleb vee taaskasutuse miinimumnõudeid, võib leevendada survet ning pakkuda alternatiivset ja säästvat niisutusveega varustamist.

Veepoliitika raamdirektiiviga edendatakse säästvat veekasutust, sest põllumajandus kuulub nende kasutusviiside ja tegevuste hulka, mida tuleb veepoliitika raamdirektiivi kohaselt veekogude haavatavuse hindamisel arvesse võtta. Liikmesriigid tegid aga kindlaks, et üks enim märkimisväärselt survet põhjustav tegur on põllumajandusest tulenev mõju, mis toob endaga kaasa võimaliku halvenemise või veepoliitika raamdirektiivi keskkonnanäesmärkide saavutamata jätmise ohu.

Veepoliitika raamdirektiiviga on õnnestunud luua integreeritud veemajanduse juhtimisraamistik rohkem kui 110 000 ELi veekogu puhul, parandada vee seisundit või aeglustada selle halvenemist ning vähendada (peamiselt punktallikast pärinevat) keemilist reostust. Direktiiv on toonud kaasa veekogude kaitse kõrgema taseme, kui oleks võinud eeldada ilma selleta. Veepoliitika raamdirektiivi 2019. aasta toimivuskontrolli käigus jõuti järeldusele, et see on suures osas eesmärgipärane, ehkki arenguruumi veel on. Asjaolu, et veepoliitika raamdirektiivi eesmärgid pole veel saavutatud, on enamasti tingitud ebapiisavast rahastamisest, aeglasest rakendamisest ja keskkonnanäesmärkide ebapiisavast integreerimisest valdkondlikesse poliitikameetmetesse.

Komisjon leiab, et ühine põllumajanduspoliitika (ÜPP) stimuleerib eri vahendite abil vee säästvat majandamist põllumajanduses. Sidudes vastavad ÜPP toetused nõuetele vastavuse mehhanismi kaudu veepoliitika raamdirektiivi rakendavate siseriiklike õigusaktide ja eelkõige veevõtutingimuse järgimisega, soodustab see poliitikameetmete integreerimist ja tugevdamist. See mehhanism, mida kohaldatakse 90 % põllumajandusmaa ja põllumajandustootjate suhtes, võib märkimisväärselt suurendada põllumajandustootjate teadlikkust ning kõige raskemate rikkumiste korral võib sanktsiooniks olla kõigi ÜPP toetuste tühistamine. Lisaks nõuetele vastavusele motiveerib otsetoetuste keskkonnanäesmärgide muutmise põllumajandustootjaid võtma kasutusele veekasutuse jaoks kasulikke tavadid, nagu püsirohumaade kaitse ja põllukultuuride mitmekesistamine. ÜPP raames rahastatakse ka veekasutusega seotud investeeringuid ning investeeringud niisutussüsteemidesse peavad aitama kaasa hea seisundi saavutamisele (kui asjaomase veekogu seisund on vähem kui hea) ja ennetada seisundi halvenemist. Mitmed põllumajanduse keskkonna- ja kliimameetmed on olnud suunatud veekogustega seotud eesmärkidele. Näiteks on mulla majandamise parandamiseks ja erosiooni tõkestamiseks mõeldud põllumajanduse keskkonna- ja kliimameetmed, millel on positiivne mõju mulla veesäilitusvõimele, kaasatud enamikku maaelu arengu programmidesse ja 5 % kasutatavast põllumajandusmast on selliste kohustustega hõlmatud. Lisaks on vähetootlikud investeeringud, mahepõllumajandus ja maaelu arengu programmide raames tehtud veepoliitika

raamdirektiivi kohased maksed olnud väga olulised vee säilitamise ja säästva veekasutuse parandamiseks.

Lisaks hindab komisjon, et liikmesriikide investeeringud aitavad saavutada veepoliitika raamdirektiivi eesmärgi ELi vahendite kasutamist käsitlevate liikmesriikide programmdokumentide hindamise ning taksonoomiamääruses ning taaste- ja vastupidavusprogrammides põhimõtte „ei kahjusta oluliselt“ kohaldamise kaudu.

III. Pinnavee hea ökoloogiline seisund hõlmab ka veemajanduse kvantitatiivseid aspekte. Hea ökoloogilise seisundi jaoks on vaja, et liikmesriigid määraksid kindlaks ja rakendaksid ökoloogilise vooluhulga, mille eesmärk on tagada piisav veekogus.

VII.

1) Komisjon esitas oma 2019. aasta hinnangus teise veemajanduskava kohta soovitusel, milles kutsus liikmesriike üles kolmandas veemajanduskavas paremini käsitlema seda, kuidas nad rakendavad veepoliitika raamdirektiivi artikli 9 kohast kohustust kohaldada veevarustusteenuste kulude katmist ja selle alusel tehtavaid erandeid. Lisaks küsib komisjon praegu kõigilt liikmesriikidelt, kuidas nad kohaldavad praktikas veepoliitika raamdirektiivi nõudeid, eelkõige veevõtu ja vee tõkestamise eelsoo nõuet, mis on sätestatud veepoliitika raamdirektiivi artikli 11 lõike 3 punktis e, ja sellest tulenevaid erandeid.

2) Tulevane ÜPP tugevdab veelgi ÜPP ja veepoliitika raamdirektiivi vahelist sidusust mitmesuguste aspektide kaudu.

Selles on sätestatud, et investeeringud niisutussüsteemidesse, mis ei ole vastavuses veepoliitika raamdirektiivi artikli 4 lõike 1 kohase veekogude hea seisundi saavutamisele, sealhulgas niisutuse laiendamine, mis mõjutab veekogusid, mille olukorda hinnatakse asjaomases veemajanduskavas vähem kui heaks, ei ole rahastamiskõlblikud.

ÜPP strateegiakavades, sealhulgas niisutussüsteemidesse tehtavate investeeringute toetamine, tuleb arvesse võtta veepoliitika raamdirektiivis ja veemajanduskavades (vt ÜPP kava määruse XI lisa) sisalduvaid analüüse, eesmärgi ja sihte ning anda nendesse piisav panus.

Komisjon nõustub siduma säästva veekasutusega kõik põllumajandustootjatele makstavad ÜPP toetused, välja arvatud ühise turukorralduse toetused.

Komisjon nõustub siduma vabatahtliku tootmiskohustusega seotud toetuse täieliku maksmise veepoliitika raamdirektiivi asjakohaste sätete järgimisega tingimuslikkuse kaudu. Komisjon ei nõustu täiendavate kaitsemeetmete lisamisega ÜPPsse, sest veepoliitika raamdirektiivi nõuetekohane rakendamine tagab säästva veekasutuse põllukultuuride puhul ning tingimuslikkus loob seose ÜPP toetuste ja veepoliitika raamdirektiivi vahel.

3) ÜPP strateegiakavade hindamisel tagab komisjon kooskõlas tulevase ÜPP sätetega, et investeeringud niisutussüsteemidesse on kooskõlas veepoliitika raamdirektiivi eesmärgiga saavutada veekogude hea seisund. Lisaks hindab komisjon, kas ÜPP strateegiakavades võetakse piisavalt arvesse veepoliitika raamdirektiivis ja veemajanduskavades sisalduvaid analüüse, eesmärgi ja sihte ning kas need aitavad piisavalt kaasa nende eesmärkide saavutamisele.

Komisjon hindab tulevase ÜPP mitmeaastase hindamiskava raames maaelu arengu rahastamise ja turutoetuse mõju veekasutusele.

SISSEJUHATUS

Komisjoni ühine vastus punktidele 1–11

Liikmesriikide esitatud andmetest nähtub, et alates 1990. aastast on Euroopa Liidus veevõtmine põllumajanduses vähenenud, olgugi et nõudlus on kliimamuutuste, kõrgemate temperatuuride ja vähenenud sademetehulga tõttu suurenenud. See on saavutatud parema veeplaneerimise poliitikaga, nagu veepoliitika raamdirektiiv, ja ÜPPga edendatava niisutuskorralduse parandamisega.

Et hinnata ja jälgida veenappust ning selle ajalisi ja ruumilisi erinevusi, tegi komisjon ettepaneku kasutada tulevases ÜPPs veekasutuse indeks plussi (WEI+); selle näitaja eesmärk on hinnata eraldi veekasutuse arengut võrreldes taastuvate mageveeressurssidega ning sellega seotud suundumusi põllumajanduses ja muudes sektorites.

Kariloomade tarbeks ja/või niisutamiseks kasutatava vee kogus sõltub põllumajandussektori struktuurist ja on ELis väga erinev. Niisutamine tugevdab põllumajandussektori konkurentsivõimet ja toob ühiskonnale kasu. Niisutamine suurendab toiduainete kättesaadavust, kvaliteeti ja mitmekesisust ning pakub väärtuslikke ökosüsteemiteenuseid (nt niisutatud alad võivad teatavate stsenaariumide korral aidata kaasa põllumajanduse keskkonna-, kultuuri- ja maastikualasele mitmekesisusele, näiteks säilitada veelindude elupaiku).

Veepoliitika raamdirektiivi artikli 11 lõike 3 punkt e sisaldas liikmesriikide kohustust rakendada kontrolli- ja eellubade süsteeme, mis põhinevad veekogude haavatavuse analüüsil inimtegevuse mõju suhtes. See süsteem peaks tagama, et lubatud veekasutus vastab veekogude hea seisundi saavutamise eesmärgile.

Veepoliitika raamdirektiivi viiendas rakendamisaruanandes leiti, et liikmesriigid tegid enamikus valgalapiirkondades kindlaks, et üks enim märkimisväärset survet põhjustav tegur on põllumajandusest tulenev mõju, mis toob endaga kaasa võimaliku halvenemise või keskkonaeesmärkide saavutamata jätmise ohu nii ülemäärase veevõtu kui ka hajureostuse näol. Komisjon uuris ka seda, kuidas liikmesriigid kohaldavad praktikas veepoliitika raamdirektiivi nõudeid, sealhulgas veevõtu ja vee tõkestamise eellubadega seotud kohustusi ning nendega seotud erandeid.

Komisjon esitas hiljuti kõikidele liikmesriikidele järelepärimise, et nad järgiksid teises veemajanduskavas esitatud soovitusi, rõhutades eelkõige vajadust veemajanduskavades täiendavalt/nõuetekohaselt põhjendada erandeid kohustusest saavutada hea seisund / vältida seisundi halvenemist.

Täiendavaid parandusi on vaja teha veekasutuse, aga ka toitainetega saastumise valdkonnas, ning strateegias „Talust taldrikule“ pakuti välja konkreetsed eesmärgid ja vahendid toitainetega saastumise vähendamiseks. Tegevuskava „Õhu, vee ja pinnase nullsaaste saavutamine“ täiendab strateegiat „Talust taldrikule“ asjakohaste eesmärkide ja meetmetega¹. Määrus (EL) 2020/741, mis käsitleb vee taaskasutuse miinimumnõudeid, aitab integreeritud veemajanduse kontekstis vähendada survet veekogudes, kui veevõtt asendatakse taaskasutatava veega.

7. ÜPPs pakutakse elemente veekasutuse parandamiseks kooskõlas veepoliitika raamdirektiiviga, mis on ELi veevaldkonna tegelik õigusraamistik.

10. Teise veemajanduskava 2019. aasta hindamisel esitas komisjon riigipõhised soovitused ökoloogilise vooluhulga kindlaksmääramiseks ja rakendamiseks kõigis veekogudes.

11. Komisjon hindas veepoliitika raamdirektiivi (toimivuskontroll), sellega seotud direktiivide ja üleujutuste direktiivi tulemuslikkust 2017. aasta lõpust 2019. aasta keskpaigani. Peamine järeldus oli, et veepoliitika raamdirektiiv on suures osas eesmärgipärane ja vajab mõningast parandamist. Asjaolu, et veepoliitika raamdirektiivi eesmäärke ei ole veel täielikult saavutatud, tuleneb suuresti ebapiisavast rahastamisest, aeglasest rakendamisest ja keskkonnavalaste eesmärkide ebapiisavast integreerimisest valdkondlikesse poliitikatesse.

14. Puu- ja köögiviljasektoris rakendavad tootjaorganisatsioonid heakskiidetud rakenduskavasid, mis vastavad liikmesriikide siseriiklike strateegiate osaks olevale riiklikule keskkonnaraamistikule. Need heakskiidetud rakenduskavad võivad hõlmata vee säästmisele suunatud tegevusi ja meetmeid.

16. Puhastatud reovee taaskasutamine on üks võimalustest, mida kavandatakse mageveeressursside eri kasutusviisidest tuleneva surve leevendamiseks, ning see võib tuua märkimisväärset keskkonnavalast,

¹ https://ec.europa.eu/environment/strategy/zero-pollution-action-plan_en

sotsiaalset ja majanduslikku kasu. Kasu keskkonnale tekib siis, kui see vesi asendab magevee võttu. Integreeritud veemajanduse kontekstis võib puhastatud reovee taaskasutamist pidada usaldusväärseks veevarustuseks ja see võib olla kasulik põllumajanduslikule tegevusele, mis sõltub niisutusperioodi veevarustuse järjepidevusest, vähendades põllukultuuride ikaldumise ja sissetulekute vähenemise ohtu. Vee taaskasutuse miinimumnõudeid käsitleva määruse (EL) 2020/741 mõjuhinnaangus märgiti, et lisaks tervise-, keskkonna- ja kaubanduskaalutlustele sõltub korduskasutatava vee tegelik kogus vee kasutajate, sealhulgas põllumajandustootjate kuludest.

18. Seda, kas põllumajandustootjad, kes võtavad vett niisutamiseks, täidavad teatavaid tingimusi, ei hinnata mitte heade põllumajandus- ja keskkonnaningimuste standardiga nr 2 (HPK nr 2), vaid veepoliitika raamdirektiivi rakendavate siseriiklike õigusaktidega. HPK nr 2 eesmärk on luua seos liikmesriigis kohaldatavate niisutamiseks kasutatava vee ammutamiseks mõeldud riiklike loamenetluste järgimise ja ÜPP maksete täieliku laekumise vahel.

TÄHELEPANEKUD

27. Veepoliitika raamdirektiivi artikli 11 kohaselt peavad liikmesriigid teostama veevõtu kontrolle ning neid perioodiliselt läbi vaatama ja vajaduse korral ajakohastama.

Need loasüsteemide erandid ei ole alalised ja liikmesriigid peaksid kehtestama mehhanismid erandi tühistamiseks, kui see võib kaasa tuua hea seisundi saavutamata jätmise sõltuvalt veekogu haavatavusest. Komisjon esitas teise veemajanduskava 2019. aasta hinnangus riigipõhised soovitusel veevõtutubade läbivaatamiseks ja palub liikmesriikidel võtta neid arvesse kolmandas majandamistsükli.

31. Ebaseadusliku veekasutuse seireks võib kasutada kontrollisüsteeme, mille liikmesriigid on loonud siseriiklike õigusaktide raames, millega rakendatakse veepoliitika raamdirektiivi. Komisjon esitas teise veemajanduskava 2019. aasta hinnangus riigipõhised soovitusel, et tagada meetmete võtmine ebaseadusliku veevõtu vastu võitlemiseks.

Lisaks kontrollivad liikmesriigid ÜPP raames, kas põllumajandustootjad täidavad tingimusi, mis on kehtestatud veepoliitika raamdirektiivi rakendavate siseriiklike õigusaktidega, ning käesolevas aruandes esitatakse need tulemused kõigi liikmesriikide kohta. Varem on mitmes väljaandes kajastatud hinnanguid ebaseaduslike kaevude arvu kohta mõnes ELi piirkonnas ilma selge ülevaata esialgsetest allikatest ja arvutustes kasutatud tegelikest meetoditest. OECD uuringus viidatud allikates on Hispaania kohta esitatud arvanded võetud Ülemaailmse Loodusfondi aruandest ning Küprose kohta esitatud andmed ajakirjanduses ilmunud artiklist, milles ei ole viidatud algsele allikale ega kasutatud meetoditele.

36. Kättesaadava teabe kohaselt on veega seotud kulude katmine põllumajanduses väiksem kui kulude katmine muudes sektorites, näiteks veevarustuses. Liikmesriikidel on kaalutlusõigus võtta arvesse kulude katmise sotsiaalset, majanduslikku või keskkonnavalast mõju.

39. Kasutatud mahu kvantifitseerimine ei ole põllumajanduses lihtne. Vee eest esitatakse arve põllumajandusettevõttes saadud mahu alusel või see võib põhineda näiteks asendusandmetel, nagu pumbajaama võimsus või istutamiseks kasutatud maa-ala (ja põllukultuur). Varasematest analüüsides nähtus, et vooluhulgamõõturite kasutamisega 100 % niisutataval põllumajandusmaal kaasnevad majanduslikud ja tegevuslikud probleemid².

40. Ühine vastus punktile 40 ja joonisele 10

Sektorite veehindade võrdlemine on keeruline, sest seda tuleb teha kooskõlas kulude katmisega. Veevõtutasu on vaid osa veehinnast.

² Díaz Mora (1999). „Experiencia en la implantación de contadores en los acuíferos de la cuenca alta del Guadiana“. Kättesaadav aadressil Untitled-21 (igme.es).

48. Liikmesriigid võivad kavandada investeringuid niisutussüsteemidesse sihtvaldkonna 2a raames (tavaliselt investeringud niisutatava ala suurendamiseks / uuteks niisutusprojektideks), kuid nende suhtes ei kohaldata eeltingimusi.

49. Komisjoni ühine vastus punktidele 49 ja 50

Lihtsustamise eesmärgil ja uue rakendamismudeli kontekstis ei hõlma tulevane ÜPP enam eeltingimuste mehhanismi. Tulevane ÜPP tugevdab siiski sidusust veepoliitika raamdirektiiviga mitmel tasandil.

Liikmesriigid peavad ÜPP strateegiakavades võtma arvesse ÜPP strateegiakavade määruse XI lisas esitatud õigusakte ja kavandamisdokumente, mis hõlmavad veepoliitika raamdirektiivi ja veemajanduskavasid. ÜPP strateegiakavad peavad andma asjakohase panuse veepoliitika raamdirektiivis ja veemajanduskavades (sealhulgas meetmeprogrammides) sätestatud eesmärkide ja sihtide saavutamisse.

Lisaks sisaldab tulevane ÜPP uut mõjunäitajat (I.17 „Veeressurssidele avaldatava surve vähendamine: veekasutuse indeks pluss (WEI+)“, mis võimaldab hinnata veekasutust põllumajanduses ja annab hinnangu vee kogukasutuse kohta protsendina taastuvatest mageveeressurssidest (põhjavesi ja pinnavesi) konkreetsel territooriumil ja ajavahemikul.

Lisaks sisaldab see uut kohustuslikku majandamisnõuet (SMR 1) veevõtu kontrolli kohta (mis on nõutav veepoliitika raamdirektiivi artikli 11 lõike 3 punkti e alusel) tingimuslikkuse alusel.

53. Komisjon ei nõustu täielikult kontrollikoja hinnanguga, et otsetoetused ei edenda märkimisväärselt tõhusat veekasutust.

Praeguses ÜPPs, sealhulgas selle otsetoetuskavades, integreeritakse veepoliitika raamdirektiivi eesmärgid ja toetatakse selle rakendamist mitmesuguste vahendite kaudu, nagu seos konkreetsete veekaitsetingimustega, mida kohaldatakse nõuetele vastavuse raames põllumajandustootjate suhtes, ning keskkonnasäästlikumaks muutmise toetuste saamise tingimustega, nagu püsirohumaa säilitamine ja põllukultuuride mitmekesistamine, mis on otsetoetusi saavate põllumajandustootjate jaoks kohustuslikud.

Tulevane ÜPP hõlmab veepoliitika raamdirektiivi eesmärke ja toetab selle direktiivi rakendamist mitmesuguste vahendite kaudu, nagu veekaitse eritingimused, mida kohaldatakse kõigi põllumajandustootjate suhtes tõhustatud tingimuslikkuse alusel (nii kavandatud kohustuslike majandamisnõuete kui ka HPK standardite kaudu), võimalus maksta lisatoetust keskkonnale kasulike juhtimiskohustuste eest ökokavade raames ning põllumajanduse keskkonnatoetused ja veepoliitika raamdirektiivi kohased toetused maaelu arengu raames, investeringud veekogude hea seisundi saavutamiseks ning uued näitajad vee kasutamise jälgimiseks põllumajanduses.

55. Komisjoni ühine vastus punktidele 55–57

Muud toodanguga sidumata toetused peale keskkonnasäästlikumaks muutmise (nagu põhitoetuskava ja ühtse pindalatoetuse kava) ei ole veekasutuse seisukohast olulised. Neil ei ole tõepoolest keskkonna- ega veealast eesmärki ning selle eesmärgi täitmiseks kasutatakse muid vahendeid, nagu nõuetele vastavus ja keskkonnasäästlikumaks muutmine. Lisaks ei ole erinevused territooriumide ja abisaajate toetusmäärades kuidagi seotud veekasutusega nendes piirkondades.

Nõuetele vastavus suurendab põllumajandustootjate teadlikkust veega seotud kohustustest (eelkõige veevõtutingimustest, mille liikmesriigid on kehtestanud veepoliitika raamdirektiivi rakendamiseks), vähendades potentsiaalselt otsetoetusi, mida põllumajandustootja saab, kui neid tingimusi ei täideta. Sellega seoses suurendab otsetoetuste tähtsus asjaomastele põllumajandustootjatele nõuetele vastavuse potentsiaali.

Otsetoetuste keskkonnasäästlikumaks muutmise eesmärk on parandada ÜPP keskkonnatoimet. Veekoguste puhul on keskkonnasäästlikumaks muutmine kasulik, kuna see soodustab niisutamata püsirohumaade, harimata alade ja maastikuelementide säilitamist. Põllumajandustootjate puhul, kelle tase on nendes valdkondades ja nende elementide suhtes juba piisav, eeldatakse säilitamist

keskkonnasäästlikumaks muutmise kaudu. Põllumajandustootjad, kes veel ei täida keskkonnasäästlikumaks muutmise nõudeid (eriti kõige intensiivsematel aladel), peavad oma tavadid muutma. Nende põllumajandusettevõtete protsent, keda tegevuse muutmine mõjutab, erineb sõltuvalt tavast endast ja asjaomasest valdkonnast.

Seoses maa, eelkõige turbaalade kuivendamisega ei sisalda ÜPP ühtegi vahendit, mis soodustaks sellist tegevust. Otsetoetuste saamise tingimustele vastamisel eristatakse põllumajandusmaad, mida võib toetada, ja mittepõllumajanduslikku maad, mida ei või toetada. Põllumajandusmaa on määratluse kohaselt seotud sellel maal toimuva põllumajandusliku tegevusega, mis võib hõlmata keskkonnaga seotud eesmärke. Sellega seoses võib kuivendamata turbaala olla otsetoetuskõlblik, kui see jääb põllumajanduse jaoks sobivaks. Maaelu arengu toetustega võidakse toetada ka mittepõllumajandusmaad. Mis puutub konkreetsemalt turbaalade kaitse, siis tegi komisjon ettepaneku selle kaitse kohta perioodi 2014–2020 ÜPP HPK raamistikus, kuid kaasseadusandjad jätsid lõpuks selle ettepaneku kajastamata.

58. Komisjon ei nõustu täielikult kontrollikoja hinnanguga, et EL toetab palju vett vajavate põllukultuuride kasvatamist veepuuduse all kannatavates piirkondades vabatahtliku tootmiskohustusega seotud toetuse kaudu.

Põllumajanduskultuuride veevajadus on iga põllumajanduskultuuri ja maa-ala puhul erinev ning palju vett vajavate põllumajanduskultuuride määratlemine nõuab selle võrdlemise konteksti ja arvesse tuleb võtta ka muid taimekasvatuse positiivseid aspekte. ELis asub enamik riisitootmisalasid Natura 2000 võrgustiku aladel, mis pakuvad metslindudele, eelkõige veelindudele, toetavat elupaika. Lisaks toimib nendel aladel sajandite jooksul kasvatatud riis veereguleerimissüsteemina, mis filtreerib vett pinnases ja toimetab vee kuival aastaajal aeglaselt jõgedesse.

Vabatahtliku tootmiskohustusega seotud toetuse eesmärk ei ole tootmise suurendamine. See on tegelikult tootmispiirangute kava (millest teatati Maailma Kaubandusorganisatsioonile sinise kastina), millega määratakse kindlaks selle kõige olulisemad omadused (maksemehhanism, eeltingimused, piirangud).

Kuigi vabatahtlik tootmiskohustusega seotud toetus ei pane põllumajandustootjatele otseselt kohustusi seoses säästva veekasutusega, käsitletakse seda aspekti nõuetele vastavuse kaudu, mis kehtib ka vabatahtliku tootmiskohustusega seotud toetuse suhtes ning hõlmab muu hulgas veenõudeid ja tulevikus tingimuslikkusega veepoliitika raamdirektiivi.

59. Komisjoni ühine vastus punktidele 59–61

Kuigi vabatahtliku tootmiskohustusega seotud toetus võib tuua keskkonnakasu, ei ole see mitte keskkonnakava, vaid sissetulekutoetus, mis on suunatud raskustes olevatele põllumajandussektoritele rangete eeltingimuste ja piirangute alusel. Kuigi säästev veekasutus on kaudselt hõlmatud nõuetele vastavuse süsteemiga, ei kuulu see viimase otsuste eesmärkide hulka.

Liikmesriikide toetusotsuste põhjal on valdav enamus vabatahtliku tootmiskohustusega seotud toetuse meetmetest tõepoolest suunatud sotsiaalmajanduslike eesmärkide saavutamisele (nt väike kasumlikkus ja seega oht, et põllumajandustootjad loobuvad tootmisest massiliselt piirkondades, kus on juba suur tööpuudus). Lisaks on nende sektorite üleminek teisele sektorile sageli keeruline (nt eelnevad investeeringud taristusse, nagu niisutamine või puude istutamine jne) või isegi võimatu alternatiivide puudumise tõttu (nt riisile ei ole mulla suure soolsuse tõttu nendes piirkondades sageli alternatiivseid põllumajanduskultuure). Toetuse piiramine oleks seega kahjulik, arvestades eesmärki aidata neid raskustes olevaid sektoreid, et vältida asjaomaste põllumajandustootjate pankrotti.

Kuigi järjepidevuse nõue on tõepoolest lisatud vabatahtlikku tootmiskohustusega seotud toetust käsitlevatesse ELi eeskirjadesse, ei hõlma see liikmesriikide toetusotsuste hindamist veekasutuse seisukohast. Nõude kohaldamisala piirdub sellega, et liikmesriikide vabatahtliku tootmiskohustusega seotud toetuse otsused peavad olema kooskõlas muude maaelu arengu toetuste, turumeetmete ja riigiabiga. Selle eesmärk on eelkõige vältida topeltrahastamist. Lisaks ei nõustu komisjon, et veekasutust tuleks konkreetset hinnata vabatahtliku tootmiskohustusega seotud toetuse otsuste

valguses, võttes arvesse, et veega seotud nõuded on horisontaalselt hõlmatud nõuetele vastavusega, mis hõlmab muu hulgas veepoliitika raamdirektiivi.

Samuti väärrib märkimist, et komisjonil ei ole õigust liikmesriikide vabatahtliku tootmiskohustusega seotud toetuse otsuseid heaks kiita või tagasi lükata (välja arvatud need liikmesriigid, kes otsustasid vabatahtliku tootmiskohustusega seotud toetuse eelarve ülemmäära 13 % ületada, st Belgia, Soome ja Portugal).

62. Komisjoni ühine vastus punktidele 62–68

Nõuetele vastavuse raames tagatakse standardiga HPK nr 2 seos niisutamiseks vee kasutamise riiklike loatingimuste täitmise ja ÜPP toetuste täieliku laekumise vahel. Kui need tingimused ei ole täielikult täidetud, võib põllumajandustootjale makstavaid ÜPP toetusi vähendada. HPK nr 2 eesmärk ei ole kehtestada lisanõudeid siseriiklikele õigusaktidele, millega rakendatakse peamiselt veepoliitika raamdirektiivi.

Nõuetele vastavus ja HPK nr 2 nõuded kehtivad enamiku põllumajandustootjate suhtes. Kooskõlas lihtsustamise põhimõttega ei kohaldata neid siiski väikepõllumajandustootjate kava toetusesaajate suhtes, mille haldamine nõuetele vastavuse raames ei oleks kulutõhus. Nõuetele vastavust ei kohaldata ka mitmeaastaste maaelu arengu toetuste suhtes, sest nõuetele vastavus on põhimõtteliselt iga-aastane vahend. Nõuetele vastavust ei saa kohaldada puu- ja köögivilja- või oliivisektori ühise turukorralduse toetuste suhtes, sest nõuetele vastavus põhineb isikliku vastutuse põhimõttel ja need toetuskavad ei ole suunatud üksikutele põllumajandustootjatele, vaid kutseorganisatsioonidele.

Nõuetele vastavuse ja HPK nr 2 haldamine põhineb kohapealsetel kontrollidel, mis tuleb teha igal aastal vähemalt 1 % põllumajandustootjatest koosneva valimi alusel. Liikmesriigid peaksid põhimõtteliselt võimalikult hästi ära kasutama veealaste õigusaktide jaoks juba olemasolevaid kontrollisüsteeme. Valim moodustatakse riskianalüüsi alusel ja kontrollid hõlmavad kõiki nõudeid, mida saab kontrollida kontrollkäigu ajal, mis tuleb valida kõige sobivamal ajavahemikul. Rikkumise korral võib vähendada kõiki põllumajandustootjale makstavaid ÜPP toetusi proportsionaalselt rikkumise tõsidusega, kusjuures võimalik protsendimäär võib olla kuni 100 %. Sellepärast on komisjon arvamusel, et sihipäraste kontrollide määr on piisav ja et karistused on potentsiaalselt hoiatava mõjuga.

Sellega seoses hõlmavad komisjoni auditid eelkõige kontrollide määra ja kvaliteeti (sealhulgas asjakohaseid põllumajandustootjate kohustusi) ja liikmesriikides kohaldatavaid karistusi ning kui nende juriidiline kohustus ei ole sellega seoses täidetud, võib nende ÜPP kulude suhtes kohaldada finantskorrektsiooni.

Tulevases ÜPPs lisatakse veepoliitika raamdirektiiv tõhustatud tingimuslikkuse kohaldamisalasse, sealhulgas sätted ebaseadusliku veevõtmise kohta. Sellega asendatakse praegune HPK nr 2 ning luuakse otsesem ja ulatuslikum seos ühise põllumajanduspoliitika ja veealaste õigusaktide vahel.

67. Kooskõlas lihtsustamise põhimõttega peaksid riikide ametiasutused kasutama HPK nr 2 raames eelkõige veealaste õigusaktide jaoks kehtestatud kontrollisüsteemi ning HPK nr 2 kontrollide ja muude veevõtukontrollide vahel ei tohiks olla vahet. Nõuetele vastavuse lisandväärtus seoses kontrollidega on see, et veevõtu puhul tagatakse 1 % miinimummäär, olenemata veepoliitika raamdirektiivi kontrollimisel kohaldatavast määrast. Kui liikmesriigid peavad seda siiski asjakohasemaks, võivad nad kohaldada nende veenõuete suhtes paralleelseid kontrollisüsteeme.

Seoses kontrollikoja võrdlusega punktis 67 ja *joonisel 15* nimetatud kahte liiki kontrollide kohta leiab komisjon, et kasutatud andmete põhjal ei saa teha üldisi järeldusi.

68. 2011. aastal tegi komisjon ettepaneku lisada HPK standardite kaudu veepoliitika raamdirektiivi jaoks asjakohased elemendid, mis sobivad 2014.–2020. aasta nõuetele vastavuse raamistikuga. Komisjon võttis Euroopa Parlamendi ja nõukogu ees ka kohustuse jälgida veepoliitika raamdirektiivi rakendamist ja esitada seejärel saadud kogemuste põhjal ettepanek täielikuks kaasamiseks. Seda tehti 2018. aastal komisjoni seadusandlikus ettepanekus tulevase ÜPP kohta.

69. Paljud maaelu arengu programmid on toetanud põllumajandustootjate koolitamist ja nõustamist tõhusa veekasutuse valdkonnas. Näiteks Veneto maakonna (Itaalia) maaelu arengukavas anti põllumajandustootjatele nõu veepoliitika raamdirektiivist tulenevate kohustuste kohta. Samuti on häid tavasid, mis seovad koolituse investeeringutoetusega: nt Castilla La Mancha piirkonna (Hispaania) maaelu arengukavas on niisutussüsteemidesse tehtavate investeeringute toetamine seatud sõltuvusse abisaaja osalemisest vee tõhusa kasutuse alases koolituses.

71. Esimene taane. Enamik põllumajanduse keskkonna- ja kliimameetmetest (M10, määruse (EL) nr 1305/2013 artikkel 28), mille eesmärk on parandada mulla majandamist ja tõkestada erosiooni, avaldavad mulla veesäilitusvõimele positiivset mõju. Selliseid meetmeid kavandatakse enamikus maaelu arengukavades. Vastav sihtnäitaja T12 „protsent põllumajandusmaast, mida hõlmavad majandamislepingud, millega parandatakse mulla majandamist ja/või tõkestatakse mullaerosiooni (sihtvaldkond 4C)“ moodustab 4,98 % kogu kasutatavast põllumajandusmaast.

Joonis 17. ELi uues kliimamuutustega kohanemise strateegias rõhutatakse looduspõhiste lahenduste, sealhulgas looduslike vee säilitamise meetmete tähtsust kohanemismeetmetes.

73. Veepoliitika raamdirektiivi kohased toetused (M12) heastavad toetusesaajate ebasoodsa olukorra, mis tuleneb veepoliitika raamdirektiivi rakendamisest tulenevatest erinõuetest, nt maakasutusviisi olulised muudatused ja/või põllumajandustava olulised piirangud, mistõttu tulu väheneb märkimisväärselt (määruse (EL) nr 1305/2013 artikli 30 lõike 4 punkt d). Selliseid makseid on programmitöö perioodil 2014–2020 kavandatud vaid piiratud ulatuses, kuna vähesed liikmesriigid olid sellised veepoliitika raamdirektiivi alusel kohustuslikud nõuded maaelu arengukavade koostamise ajal tegelikult kasutusele võtnud.

Lisaks on paljud liikmesriigid eelistanud toetada õiguslikest nõuetest kaugemale minevaid kohustusi, mida kajastab põllumajanduse keskkonna- ja kliimameetme (M10) raames veega seotud prioriteetidele eraldatud märkimisväärne eelarve.

74. Uus ELi määrus 2020/741 vee taaskasutuse miinimumnõuete kohta võib pakkuda integreeritud veemajanduse kontekstis alternatiivset ja säästvat niisutusveega varustamist.

77. On õige, et määruse (EL) nr 1305/2013 artiklis 46 ei nõuta potentsiaalse veekokkuhoiu muutmist veekasutuse tõhusaks vähenemiseks, kui veekogu(de) seisund, mida moderniseeritud niisutussüsteem mõjutab, ei ole vee kogusega seotud põhjustel vähem kui hea. Kui mõjutatud veekogu(de) seisund on siiski vähem kui hea, tuleb veekasutust tõhusalt vähendada.

Mis puutub hüdroloogilise paradoksi võimalikesse tagajärgedesse, on niisutatavaid alasid võimalik laiendada ilma veekogudele survet avaldamata, kui erinevus veekogust võetud vee ja veekogule tagasi suunatava vee vahel ei suurene. See nõuab infrastruktuuride parandamist, et vähendada aurustumist, või väiksema veevajadusega põllukultuuride kasvatamist. See kasulik mõju on mõnes liikmesriigis³ dokumenteeritud ja nõuab usaldusväärsete seiresüsteemide rakendamist.

78. Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondi (EAFRD) toetuse raames saab investeeringut, mille tulemusel suureneb niisutatud ala netopindala, toetada ainult juhul, kui a) veekogu seisundi puhul ei ole tehtud kindlaks, et see on vee kogusega seotud põhjustel vähem kui hea; ja b) keskkonnanalüüs näitab, et investeeringul ei ole märkimisväärset negatiivset mõju (vt artikli 46 lõike 5 punktid a ja b). Seega ei tohiks sellised investeeringud suurendada survet mageveevarudele. Konkreetset erandit sellest üldreeglit sisalduvad määruse (EL) nr 1305/2013 artikli 46 lõigetes 5 ja 6 (võimalus kasutada niisutatava ala kindlaksmääramisel mõistet „hiljuti“ ning kombineeritud investeeringute ja veehoidlatega seotud erandid).

81. Kuigi erinevalt põhjavee kvantitatiivsest seisundist ei sisalda veepoliitika raamdirektiiv pinnavee kvantitatiivse seisundi samaväärset määratlust, võib määratluse veepoliitika raamdirektiivist siiski selgelt maha arvata. Veemajanduse kvantitatiivseid aspekte käsitletakse veepoliitika raamdirektiivis hea ökoloogilise seisundi määratluses, sõnaselgelt hüdro-morfoloogilistes elementides (st voolurežiim)

³ http://www.jcrmo.org/wp-content/uploads/2018/01/MEMORIA2013_vers._preliminar.pdf

ja kaudselt bioloogilistes kvaliteedielementides. Liikmesriigid peaksid eelkõige määrama iga pinnaveekogu jaoks kindlaks ökoloogilise vooluhulga eesmärgid (nagu on määratletud ÜRSi juhenddokumendis nr 31), mille eesmärk on tagada aasta jooksul vee piisavus ja vooluhulga asjakohane muutumine. Kui kõigis veekogudes on kindlaks määratud ökoloogiline vooluhulk, peaksid liikmesriigid rakendama kõiki vajalikke meetmeid nende eesmärkide saavutamiseks, et saavutada hea ökoloogiline seisund.

Seda on EAFRD korraldusasutustele mitmel korral selgitatud ja see on lisatud juhenddokumenti EAFRD niisutussüsteemidesse investeerimise toetuse kohta.

82. Komisjon leiab, et õigusraamistik (EAFRD artikkel 46) on üheselt mõistetav ega võimalda mitut võimalikku tõlgendust. Konkreetseid erandid on selgelt määratletud.

87. Sektoripõhiste sekkumiste raames puu- ja köögiviljasektoris rakendavad tootjaorganisatsioonid rakenduskavasid pärast seda, kui liikmesriikide pädevad asutused on need heaks kiitnud. Investeeringud vee säästmisse peavad olema seotud keskkonnameetmete eesmärgiga. Liikmesriigid on pädevad kehtestama täiendavaid nõudeid keskkonnameetmete riiklikus raamistikus ja kontrollima nende nõuete täitmist. Liikmesriigid esitavad komisjoni talitustele oma aastaaruannetes andmed rakenduskavade rakendamise kohta.

88. Puu- ja köögiviljasektoris tähendavad kontrollid rakenduskava heakskiitmist projekti tehniliste kirjelduste või muude tehniliste dokumentide, mille tootjaorganisatsioon peab esitama ja mis tõendavad *ex-ante* eeldatavat vähendamist, hindamise kaudu. Halduskontrolli võib täiendada kohapealsete kontrollidega⁴.

Kohapealse kontrolli käigus tuleks kinnitada, et meetet rakendatakse heakskiidetud kujul (niisutussüsteem on olemas ja seda kasutatakse), kuid määruses (EL) nr 1308/2013 ei nõuta liikmesriikidelt varem heakskiitmise etapis analüüsitud vähendamiste kinnitamist.

90. Tulevane ÜPP on kooskõlas veepoliitika raamdirektiivi eesmärkidega ja toetab selle direktiivi rakendamist erinevate vahendite kaudu (nt otsetoetuste sidumine veepoliitika raamdirektiivi rakendamise riiklike eeskirjade järgimisega ja vee säästlikkust soodustavate investeeringute rahastamine).

Paljude Euroopa roheline kokkuleppe raames vastu võetud komisjoni algatuste eesmärk on integreerida ELi veepoliitika paremini valdkondlikesse poliitikatesse, näiteks ringmajanduse tegevuskavasse, strateegiasse „Talust taldrikule“ (koos sätetega toitainete ja pestitsiidide kohta), ELi elurikkuse strateegiasse, nullsaaste saavutamise tegevuskavasse, uude kliimamuutustega kohanemist käsitlevasse ELi strateegiasse, mida on täiendatud taksonoomiamääruses sisalduva põhimõttega „ei kahjusta oluliselt“ jne.

92. Veepoliitika raamdirektiivi toimivuskontrolli tulemustest nähtub, et ühelt poolt on edusammud olnud aeglased ja teiselt poolt on veepoliitika raamdirektiiv olnud edukas rohkem kui 110 000 ELi veekogu integreeritud majandamise juhtimisraamistiku loomisel, vee seisundi parandamisel või selle halvenemise aeglustamisel ning (peamiselt punktallikatest pärineva) keemilise reostuse vähendamisel. Direktiiv on toonud kaasa veekogude kaitse kõrgema taseme, kui oleks võinud eeldada ilma selleta. Veepoliitika raamdirektiivi toimivuskontrollis jõuti järeldusele, et see on suures osas eesmärgipärane ja mõningase arenguruumiga ning veepoliitika raamdirektiivi eesmärkide saavutamata jätmise põhjus on enamasti ebapiisav rahastamine, aeglane rakendamine ja keskkonnaeesmärkide ebapiisav integreerimine valdkondlikesse poliitikameetmetesse.

1. soovitus. Nõuda põhjendusi erandite kohta veepoliitika raamdirektiivi rakendamisel põllumajanduses

Komisjon on 1. soovitusel nõus.

⁴ Vt komisjoni delegeritud määruse (EL) 2017/891 artikkel 25.

Komisjon esitas oma 2019. aasta hinnangus teise veemajanduskava kohta soovitusel, milles kutsus liikmesriike üles kolmandas veemajanduskavas paremini käsitlema seda, kuidas nad rakendavad veepoliitika raamdirektiivi artikli 9 kohast kohustust kohaldada veevarustusteenuste kulude katmist ja selle alusel tehtavaid erandeid. Lisaks küsib komisjon praegu kõigilt liikmesriikidelt, kuidas nad kohaldavad praktikas veepoliitika raamdirektiivi nõudeid, eelkõige veevõtu ja vee tõkestamise eeloa nõuet, mis on sätestatud veepoliitika raamdirektiivi artikli 11 lõike 3 punktis e, ja sellest tulenevaid erandeid.

93. Komisjoni ühine vastus punktidele 93–94

Vabatahtlik tootmiskohustusega seotud toetus ei ole keskkonnakava, vaid taotleb pigem sotsiaal-majanduslikku kasu. Kuigi vabatahtlik tootmiskohustusega seotud toetus ei pane põllumajandustootjatele otseselt kohustusi seoses säästva veekasutusega, käsitletakse seda aspekti nõuetele vastavuse kaudu, mis kehtib ka vabatahtliku tootmiskohustusega seotud toetuse suhtes ning hõlmab muu hulgas veenõudeid ja tulevikus tingimuslikkusega veepoliitika raamdirektiivi.

Komisjoni seadusandlikes ettepanekutes tulevase ÜPP kohta ei säilitatud eeltingimuste mehhanismi lihtsustamise ja ÜPP uue rakendamismudeliga seotud põhjustel. Nagu on aga kirjeldatud punktides 49–50, on kehtestatud mitu sätet, mis peaksid märkimisväärselt tugevdama veepoliitika eesmärkide integreerimist ühisesse põllumajanduspoliitikasse (eelkõige XI lisa ja SMR 1).

95. Komisjon on seisukohal, et HPK nr 2 on kindel vahend, et siduda ÜPP toetuste saamine veevõtmise lubade andmise menetlustega, mis tulenevad veealastest õigusaktidest, julgustades seega põllumajandustootjaid neid järgima. Tulevane ÜPP loob otsesema seose veepoliitika raamdirektiivi ja ÜPP vahel ÜPP toetuste tõhustatud tingimuslikkuse kaudu. Tingimuslikkus hõlmab kõiki asjakohaseid ÜPP toetuseid, mida põllumajandustootjad saavad otse. Tingimuslikkus põhineb kindlal kontrolli- ja karistussüsteemil. Komisjon auditeerib korrapäraselt selle rakendamist liikmesriikides. Sellega seoses leitud puudused võivad viia liikmesriikide ÜPP kulude finantskorrektsioonideni.

2. soovitus. Siduda ÜPP toetused keskkonnastandardite järgimisega

a) Komisjon nõustub soovitusel.

Komisjon tugevdab märkimisväärselt veepoliitika eesmärkide integreerimist ÜPPsse ja stimuleerib säästvat veekasutust. Tulevane ÜPP tugevdab veelgi ÜPP ja veepoliitika raamdirektiivi vahelist sidusust mitmesuguste aspektide kaudu. Selles on sätestatud, et investeringud niisutussüsteemidesse, mis ei ole vastavuses veepoliitika raamdirektiivi artikli 4 lõike 1 kohase veekogude hea seisundi saavutamise, sealhulgas niisutuse laiendamine, mis mõjutab veekogusid, mille seisundit hinnatakse asjaomasel veemajanduskavas vähem kui heaks, ei ole rahastamiskõlblikud.

ÜPP strateegiakavades, sealhulgas niisutussüsteemidesse tehtavate investeringute toetamine, tuleb arvesse võtta veepoliitika raamdirektiivis ja veemajanduskavades (vt ÜPP kava määruse XI lisa) sisalduvaid analüüse, eesmärgid ja sihte ning anda nendesse piisav panus.

b) Komisjon on soovitusel osaliselt nõus. Komisjon nõustub siduma säästva veekasutusega kõik põllumajandustootjatele makstavat ÜPP toetused. Tulevase ÜPP raames lisatakse veepoliitika raamdirektiivi asjakohased sätet tõhustatud tingimuslikkuse kohaldamisalasse. Komisjon ei nõustu soovitusel osaga, mis on seotud tingimuslikkuse laiendamisega muudele ÜPP toetustele, mida ei anta otse põllumajandustootjatele, nagu ühise turukorralduse toetused.

c) Komisjon on soovitusel osaliselt nõus. Komisjon nõustub siduma vabatahtliku tootmiskohustusega seotud toetuse täieliku maksimise veepoliitika raamdirektiivi asjakohaste sätete järgimisega tingimuslikkuse kaudu. Komisjon ei nõustu täiendavate kaitsemeetmete lisamisega ÜPPsse, sest veepoliitika raamdirektiivi nõuetekohane rakendamine tagab säästva veekasutuse põllukultuuride puhul ning tingimuslikkus loob seose ÜPP toetuste ja veepoliitika raamdirektiivi vahel.

96. EAFRD pakub mitmesuguseid võimalusi vee säilitamise suutlikkuse parandamise toetamiseks selliste meetmete kaudu nagu põllumajanduse keskkonna- ja kliimakoostused, mahepõllumajandus, vähetootlikud investeeringud ja veepoliitika raamdirektiivi kohased toetused, samuti koolituse ja innovatsiooni toetamine.

EAFRDst saab toetada investeeringuid uutesse niisutussüsteemidesse (st mille tulemusel suureneb niisutatud ala netopindala), kui a) mõjutatud veekogude seisund ei ole vähem kui hea ja b) keskkonnanalüüs näitab, et investeeringul ei ole märkimisväärset negatiivset mõju keskkonnale. Komisjon tunnistab, et määruse (EL) nr 1305/2013 artikkel 46, milles käsitletakse investeeringuid niisutussüsteemidesse, sisaldab konkreetseid täpselt määratletud erandeid üldreeglist, mille kohaselt niisutatud ala pindala ei tohi suurendada, kui veekogude seisund on vähem kui hea. Komisjon leiab siiski, et õigusraamistik on üheselt mõistetav ega võimalda mitut võimalikku tõlgendust.

97. Esimene taane. Enamik põllumajanduse keskkonna- ja kliimameetmeid, mille eesmärk on parandada mulla majandamist ja tõkestada erosiooni, avaldavad positiivset mõju mulla veesäilitusvõimele. Sellised meetmed on kavandatud enamikus maaelu arengukavades ja need hõlmavad vastavate halduslepingute alusel peaaegu 5 % põllumajandusmaast.

Kolmas taane. Mis puutub põllumajandustoodete ühisesse turukorraldusse, kontrollitakse komisjoni audititega liikmesriikide kontrollisüsteemi, eelkõige seda, kas need sisaldavad rakenduskavade heakskiitmise ajal nõutavaid kontrolle ja kas kohapealsed kontrollid kinnitavad, et meetmeid rakendatakse heakskiidetud kujul.

3. soovitus. ELi vahendite kasutamine veekogude kvantitatiivse seisundi parandamiseks

a) Komisjon nõustub soovitusega.

Komisjon nõustub, et ÜPP strateegiakavade hindamisel tuleb järgida tulevases ÜPPs kehtestatud põhimõtteid, mis on seotud veepoliitika raamdirektiivi ja asjakohaste planeerimisvahenditega, nagu veemajanduskavad. ÜPP strateegiakavade hindamisel tagab komisjon kooskõlas tulevase ÜPP sätetega, et investeeringud niisutussüsteemidesse on kooskõlas veepoliitika raamdirektiivi eesmärgiga saavutada veekogude hea seisund. Lisaks hindab komisjon, kas ÜPP strateegiakavades võetakse piisavalt arvesse veepoliitika raamdirektiivis ja veemajanduskavades sisalduvaid analüüse, eesmärke ja sihte ning kas need aitavad piisavalt kaasa nende eesmärkide saavutamisele.

b) Komisjon nõustub soovitusega. Sellist hindamist käsitletakse tulevase ÜPP mitmeaastase hindamiskava kontekstis.